

vychází jako festivalová
příloha časopisu
BROUČEK

Středa, 20. dubna

*D/f*NOVINY

ČÍSLO TŘETÍ

Dobrý den difové,

již po třetí se setkáváme na stránkách DIFNOVIN. O trojce se říká, že má v sobě cosi magického - však si vzpomeňte - třeba do třetice všeho dobrého i zlého. Já teď právě nevím, jestli ta dnešní TROJKA je špatná nebo dobrá. Asi má něco z obojího. Z toho špatného patrně počet různých chyb, kterými se to dnes jen hemží. Víte, chtěl bych se vám omluvit - někdo něco napíše na papír, někdo jiný to třeba přepíše do počítače - a jak jsme tu všichni nevyspalí a unavení, tak se jen hrnou překlapy a chyby a překlapy a chyby... no a já to mám při finálních úpravách mimo jiné pokud možno všechno opravit a veškeré chyby vychytat. Avšak i já jsem již velmi unavený a velice nevyspalý, a tak jsem dnes téměř nic nezkontroloval a neopravil. Teď si představte ten hrůzný pohled, když vidíte, co se na vás valí z tiskárny a vy víte, že tomu nemůžete nijak zabránit. Vy totiž usínáte a tímto jednoduchým prostředkem je vám zabráněno novinové nemluvně uzdravit. A já ještě ke všemu mám strach říci vám své jméno, protože se bojím, že byste na mě udělali lov a naháněli mne do svých sítí pomocí výkřiků: Ty tyrane českého jazyka, trapiči nebohých slov! Jsem totiž velice unavený a velmi nevyspalý, a tak bych se vám nemohl bránit. Je sice hezká věta "Kdo je bez viny, ať hodí kamenem", praxe je však odlišná - a já se proto nemohu spoléhat na to, že by se nenašel nikdo, kdo by si se mnou nechtěl vyřizovat jazykové účty, neboť každý jsme udělali v životě nějakou tu gramatickou chybu. Kajícíně sypu si tedy popel na hlavu (musel jsem spálit jednu školní lavici a několik DIFNOVIN i s hrubkami, abych nějaký získal) a doufám, že tím spokojenost zavládne na obou stranách - já zůstanu nezmlácen a spravedlnosti je učiněno zadost.

Kaše redakce

DIFNOVINY - deník divadelního festivalu soukromých škol DIFSOUŠ

Redakce: Tomáš Benda, Petr Michálek, Bob Čurkín, Jakub Brunner, Láďa Sedlák, Klára Špičková a Saša Nedvedický.

Fotografové: Martin Meduna a Jirka Široký.

S případnými (i **nevyžádanými**) příspěvky se můžete obracet na výše uvedené.

Adresa: Gymnázium Schola Ludus, Karla IV. 885, Ústí nad Labem 400 03, tel.:(047) 316 34, fax.:(047) nejní.

Upozorňujeme, že některé informace můžou pro nezavěšené působit desinformačně.

Průběh soutěže O cenu diváka

Tak a je čas na vyhodnocení dnešních výsledků. Jak se nám asi kolo štěstěny otáčelo a u koho se zastavilo? Jak se asi po dnešku zamíchalo celkové pořadí. No nebudu vás dále napínat, protože přestávám vládnout svým prstům a myšlenkovým pochodům, až nakonec by nebylo poznat o čem vlastně píšu.

Souktr.moravské gym.Olomouc "O třech sestřích"

Smějících se.....51
Mračících se.....33
Výsledek.....18

Souktr.mistr.šk.um.desinu Praha "Veselé halucinace"

Smějících se.....114
Mračících se.....128
Výsledek.....-14

Podještědské gym.Liberec "Stopa"

Smějících se.....18
Mračících se.....11
Výsledek.....7

Podještědské gym.Liberec "Zrcadlo"

Smějících se.....4
Mračících se.....72
Výsledek.....-68

Souktr.gym.J.Seiferta Praha "Magdaléna"

Smějících se.....112
Mračících se.....33
Výsledek.....79

Souktr.gym.J.Seiferta Praha "Břetislav a Jitka"

Smějících se.....71
Mračících se.....24
Výsledek.....47

Na místě šestém "Zrcadlo" (-68), na místě pátém "Veselé halucinace" (-14), na místě čtvrtém "Stopa" (7), na místě třetí "O třech sestřích" (18), na místě druhém "Břetislav a Jitka" (47) a na místě prvním "Magdaléna" (79).

Celkové pořadí:

Na místě jedenáctém "Jak vidím svět" (-81), na místě desátém "Zrcadlo" (-68), na místě osmém "Klyka" a "Veselé halucinace" (-14), na místě sedmém "Dům na zbourání" (-10), na místě šestém "Stopa" (7), na místě pátém "O třech sestřích" (18), na místě třetím "Tři sestry a jeden prsten" a "Břetislav a Jitka" (47), na druhém místě "Paměti Vituse Multiplexe" (59) a na místě prvním "Magdaléna" (79).

Kamila Brabcová a Saša Nedvědický

Droboť

- Petr Michálek -

Každý z vás si už určitě všiml velkého kusu papíru v přizemí, na kterém je, krom jiného, velkými písmeny napsáno:

Vážení DIFÁCI A DIFADELNÍCI! Tato stěna nářků je vám k dispozici. Vylejte si své srdce (papír to unese). Naštěstí tuto výzvu nevzal nikdo z vás doslova. Papír tedy není od krve a jiných, v srdci kolujících látek. Na papíře jsou zcela podle plánu nejružnější vzorky a říkadla. Některé jsem si včera napsal a potom náhodně seřadil za sebe. Vznikla tak zajímavá, tvrdě surrealistická báseň. Autory jsou všichni DIFáci.

*Chci slyšet řev motýla
Ať žijou uklízečky*

*Slovan všude bratra má
Ten kluk s tou pihou by se už konečně mohl ozvat*

Denně vypij litr mléčka

Zastavte svět!, chci vystoupit

Všichni kluci jsou tady úplně slepi

Snídaně by měla být vydatnější

Když noc mi oči sněhem přikryje

Usmívej se, zítra bude hůř

Všichni jsou blázni, jenom já jsem letadlo

Zastavte svět!, chci vystoupit

My nechceme blechy v posteli

Je to tu super

Pojďte, budeme na sebe hodní

I will kill you

Nejsem rasista

Zastavte svět!, chci vystoupit

Šimone, jsi génus

Jede slečna do Itálie

Až se ukloníme

Kuk

Zastavte...

Syfilis!

-Titanik má čtyři bomby

Zlomte/vaz

PS: Jdi do prdele

Byl jsem Petrem Michálkem požádán, abych, coby hlava jistým směrem pomazaná, pronesl cosi zásadního. Směrem k našim čtenářům, z pozice člověka, který se divadlem už asi tisíc let zaobírá. Tož, vážení čtenáři, vezte, že pro mě je tento festival vskutku zázrakem. Vždycky jsem si cenil a cením toho, že se lidé dokáží sejít za účelem domluvení se, a že navíc se snaží toto "domluvení se" převést do sdělného tvaru, s nímž se snaží s druhými lidmi komunikovat. Je to práce - opravdu a skutečně práce nelehká. Zvláště v době, kdy se nejsou schopni domluvit ani lidé, kteří jsou k tomu povoláni: naši politici, mluvčí, atd. Proto se těším i z tématu závěrečného happeningu "Babylónská věž". A už vůbec mi nevadí, že to naše komunikování je z hlediska komunikace divadelní prozatím v plenkách. On by nám totiž z těch plenek - časem - mohl vyrůst pěkný divadelní obr. Asi něco jako Anton Pavlovič Čechov či Bertold Brecht. V našich podmínkách by se mohl jmenovat například Toníček Čechů či Berík Bohdanů.

Tož přátelé, po divadelnicku: "Zlomte vaz!"

Karel Tománek

Břetislava Jitka

Po pravdě řečeno, již z názvu jsem začala sympatizovat s tímto představením a dokonce jsem asi 10 minut čekala před vpuštěním do sálu, což se mi obvykle vůbec nestává (spíše naopak). Díky tomuto vytrvalému úsilí se mi poštěstilo dostat se do čtvrté řady (od jeviště), kde jsem se plna dohadů a očekávání připravovala vstřebet a pokud možno co nejseriózněji ohodnotit další vystoupení.

Pak tedy - zazněly první tóny doprovodné hudby, jeviště zalila světla reflektorů a všichni jsme se přenesli o takových 800-900 let zpět, kdy se česká zemička zmítala pod rodovými válkami Přemyslovců aj. rodů, kdy se s výhodnými "bratrskými" známostmi a plánovanými politickými sňatky rozšiřovala území a upevňovala knížecí moc.

Břetislav a Jitka, jako bájně historické osobnosti měli pár komediálních vlastností navíc, jako koneckonců všichni aktéři této hry. Kdo nezná (hanba!) onu krásnou báji o Břetislavovi, který unesl z kláštera cudnou Jitku, tomu přiblížím tuto, trochu pozmeněnou verzi.

Krásná sexuchtivá sestra francského markraběte Jitka, způsobuje svým až příliš lehkým chováním bratru nemálo vrásek na čele. Ten, rozhodnův se zachránit poslední kapku její důstojnosti se rozhodne Jitku jednou a provždy provdat. Potř je v tom, že šestina pověst už prolétla celou Evropou, jen v Čechách dosud jaksi zaostávají v šíření evropských aktuálních drbů. Načež hlavní Ucho (jakýsi komorí markraběte) povolí uzdu svým vrozeným intrikánským schopnostem a zinscenuje brilantní únos krásné Jitky chudákem českým téměř poctivým (až na pár milenek a 1 nemanželské dítě) Břetislavem. Do toho se vloží ještě boječtivý Vršovci, jejichž sňatkové plány jsou obdobné. Vještěcí Plesava pocházející z jejich rodu má svou svatbou umožnit Vršovcům ubytovat se na Vyšehradě a další středověké vymoženosti. Skvělý námět, dobrý scénář v muzikálovém podání a výborné herecké výkony umožňovaly předvést komedii, která chytla za bránice celé hlediště.

Já osobně jsem bezprostředně po představení byla nadšená a v duchu si říkala, že o vhodného kandidáta na přední místa je postaráno.

Klára Špičková

O třech sestrách

To tu ještě nebylo. Byla to vlastně folklórní pohádka. Představení hráli herci, kteří mohli mít tak v průměru 11-12 let. Pohádkové představení bylo mnohem lépe přijato dětmi předškolního věku. Celá redakce se, ale shodla na tom, že všichni herci na svůj věk podali slušný výkon. A dá se říci že toto představení, ve srovnání s Veselými halucinacemi (i když se to nedá srovnávat, mělo nějaký děj, který postihl i průměrně uvažující divák jako jsem já).

Dokonce, to jsem si ověřil i u několika zdrojů, byli zcela zřetelně(!) slyšet i v zádu u těch dveří, což se nepovedlo drtivé většině ostatních souborů. Myslím, že i přes svůj věk natrhli zadek některým starším souborům. Moc se mi líbilo, že se nedali tak snadno "vyhodit ze sedla". Obdivuji i jejich odvahu vystoupit před tak protivným obecenstvím. I přes to, že k folkloru příliš vřelý vztah nechovám, tak se mi představení líbilo. Což myslím hovoří za dalších několik vět.

-Saša Nedvědický-

ZRCADLO

Podještětské gymnázium Liberec před zhruba deseti minutami skončilo se svou hrou ZRCADLO a jelikož teď mají zkoušku na STOPU, mám zhruba třičtvrtě hodiny na to, abych po nevyzrálé úvaze napsal tuto recenzi. Jevišť se začalo osvětlovat a na podiu vyvstávaly obrysy tří sedících lidí. A hned začali vést rozhovor. Byla to, mírně řečeno taková Mňága (kdo neví, co tohle slovo znamená, tak ať zajde za mnou, já mu to milerád vysvětlím). Ti lidé povídali a každé jejich zhruba páté slovo byla LHOSTEJNOST. Povídali o všem a vše končili slovem lhostejnost. A tak se ptám: Co to bylo? Bylo to hezky napsané, ale nebylo vás slyšet, přátelé.

B:Kdo to pro vás napsal?

M:Lukáš, to je ten v těch brejích.

B:A ztotožňuješ se s tím, co jste tam hráli, nebo máš jiný názor na tohleto?

M:Já určitě se s tím ztotožňuju, protože vono to bylo původně napsané úplně jinak a trochu sme si to předělali, aby to bylo, jak se nám to líbilo všem, aby to prostě bylo vono, když jako některý věci jsme nemohli přímo zažít, ale chtěli jsme, aby to bylo takový lidský.

B:Myslíš si, že lidi na konci vstávali kvůli tomu, že cejtili to samý co vy, anebo kvůli tomu, že vstali jako dav?

M:No, jak u kterejch. Já si myslím, že některý lidi vstali, aby nám udělali radost, některý vstali, protože chtěli vstát a pak tam možná byli lidi, který se cejtili trapně, že nevstanou. A nečekali jsme to. My už sme měli jedno představení, tam se teda nezved nikdo, i když sme tam měli rodiče, který to dokonce i slíbili. Bylo to takový dost, dost napjatý. Dost lidí brečelo, ale nevstal nikdo a tady třeba vstali zase i takový, od kterejch by sme to nečekali.

B:No hodně lidí, když po představení odcházeli, tak uživali takový slova jako -CENSORED- a takový.

M:No hezký. Já sem měla třeba takovej trochu divnej pocit, když se tam někdo začal smát. Takový trochu nepřijemný, to nás trochu rozhodilo, no. Doufám, že to nebylo poznat.

B:Nebylo vás slyšet.

M:Aha.

B:No a bylo vidět, že když lidi neslyšej, tak nevědí o co jde a začnou se vrtět a ncní slyšet najednou

vůbec nic.

M: Jé hele já musím jít zkoušet, tak zatím.

B: Ahoj.

Bob Čurkin

STOPA

Tak a pak už začala stopa. Tato hra se po většinu děje a odvíjí na velké zaoceánské lodi, kde mladý detektiv pátrá po zloději velkého diamantu, aby se nakonec dozvěděl, že onen muž bydlí ve vedlejší kajutě. Hra končí zhruba takto:

"A kapitáne to jsem se vás vlastně zapomněl zeptat, jak se tahle loď vlastně jmenuje?" "Vy to nevíte detektive, no přece TITANIC." Jevišťe ztmavne a loď se jako ponořuje ke dnu. Hra byla taková šedivá, moc lidí neupoutala. Škoda, že neměli rekvizity. Oni totiž všechno dělali jenom jako, že to mají. Bylo to docela hezký a je opravdu škoda, že to bylo bez rekvizit.

Bob Čurkin

Halucinace

* Veselé halucinace *
soubor: Senilní mládří

Poté, co jsem unaveně klesla do usedacího zařízení na balkónu pánů Světlušek, tvrdě jsem se přemlouvala, že nebudu klimbat, ale více se soustředívat na právě svítající exhibici. Ale, co se nestalo? Permoník, který se hned od začátku snažil skoncovat se svým neuspokojeným životem oběšením (nepodařilo se, protože se nepověsil za krk, ale za límec nějakého svrchníku) byl nakonec rozporcován na cirkulárce a potom ještě zpíval značně rozjetý song. Smála jsem se, šklebila a kroutila škeblí, údy si schovávala hlavu, no jednoduše jsem byla úplně mimo a nebyla jsem schopna něco ze sebe vycedit na papír. Úrvala jsem velmi, velmi unavenému scénáristovi, režisérovi a také herci Ondřejovi circa tři minuty jeho drahocenného času, aby mi jakýmkoliv způsobem zrekapituloval právě proběhlé představení. Cíli slova nejpovolnějšího:

To, co se dá zhodnotit na našem dnešním výstupu jako kladné, je kontakt s publikem a scénář. Jeli jsme podle velice hrubého scénáře, takže to byla hlavně improvizací práce. Takže to co viděl divák na jevišti, to byla povětšinou přímá reakce herce. Ale všichni se to snažili držet podle nějaké osnovy. Příští rok bysme to chtěli tady zkusit znovu, ale už vymakany a bez chyb. Tahle hra má myšlenku v tom naturalismu, takže abych tak řek, tenhle svět je strašně technický a každé, kdo si bude přát být v příštím životě permoník, tak se dostane na tu louku, kde si budem žít všichni v pohodě. Žádný problémy, jako v ty písničky: Permoníku ty se máš, pořád nic neděáš... A ta podstatná myšlenka je, že každý má to místo v přírodě, každé se může stát součástí přírody a vyředit se s tohohle... Prostě na co sou ti

prachy, na co je ti zlato, když nestojí to za to... (Jitko, ale po tobě něco přepisovat, to je síla - Bob) (pozn. red. to jsme rádi, Jitko, že jsi udělala s Ondrou ten monolog - teď už aspoň víme, o čem to vůbec bylo...)

Jitka Andělová

Magdaléna

soubor: Seifertáci

Tento kus měl mnoho kladů. Mezi ně bezesporu patří hudební produkce. Další klad je ten, že si vybrali vhodné téma. Myslím si, že by biblické téma do toho dnešního dne docela zapadalo. Zajímavost-kostýmy. Stinné stránky-proč se takoví mladší (12-15) pouští do kritizování politiky, které nerozumí? A proč hospodský mutoval? Jinak na tomto představení neshledávám žádné chyby.

ART-VALENTA

Jitka Andělová

Po představení Seifertáků se šli "herci", neherci, porotci a někteří členové redakce v klubovně číslu tři, kde proběhla krátká, asi půlhodinová debata na téma představení Magdaléna. Pan Rychetský si hned na začátku vzal slovo, aby hercům poděkoval za kulturní zážitek a hned nahodil téma. A to, zda si stanovili herci oproti minulému roku vyšší mety. Ocenil velmi cennou práci, protože si myslí, že do lidí, kteří to hrají, vstoupilo něco, co navenek, když vystoupí na podiu, vypadá tak, jak to vypadá. Ocenil pak také, jaký přístup k tomu má pan Loula (autor toho všeho) v hodinách hudební výchovy. Popřál jim, aby to mohli vypilovat až do naprosté dokonalosti a řekl také, že chápe, že dokonalost v tuto chvíli nelze ještě očekávat. Rozruch ovšem způsobil další bod diskuse: herecké výkony. Jinak řečeno, tyto byly takřka nulové, vše bylo jaksi statické a sledování opery se tak víceméně podobalo spíše pouhému poslechu arií, duetů, meziher atd. (vzhledem k věku účinkujících vskutku excelentních) třeba si se zavřenými očima. Ostatně kdo jste Magdalénu viděl, můžete to posoudit sami. Operní fanoušci se možná začnou ohrazovat proti výše řečenému tím, že operu je možné jen slyšet a vizuální stránka věci je už jen jakýmsi komfortním přepychem, což je ale podle mne otázkou velice diskutabilní. Však se pak do diskuse zapojili i ostatní porotci a pan Strotzer porovnal to, čeho chtějí Seifertáci dosáhnout, Himalájím. Hrát, hrát, hrát a bylo by to skvělé. Rozpoutala se bouřlivá diskuse. Pan učitel se samozřejmě hned začal bránit tím, že je to opera, ale setkal se s nárazovou vlnou protivětrů, které šly ze strany porotců. Byla také vyřčena tato věta: "Opera sice není divadelní hra, ale divadelní tvar, a proto se na ní vztahují jisté divadelní zákony. Kéž by na tom byly všechny školy stejně dobře s hudební výchovou, jako je ta vaše." A za mnou se ozvalo: "Mám takový pocit, že tu mluvíme z bílce a debilem." To bylo trochu

šokující. Další část diskuse jsem zaznamenal jediným slovem. A to, slušní lidé jistě prominou, Mňagou. (Kdo chce vědět, co tohle slovo vlastně znamená, ten ať si přečte recenzi na Zrcadlo.) Měl jsem pocit, že zejména pan Loula nepochopil, v čem tkví přátelské upozornění na různé chyby (zvláště je-li to na vlastní žádost) a zřejmě počal tuto veškerou "kritiku" považovat za útok na svou osobu a ústav jím reprezentovaný. Naštěstí nás však již začal tlačit čas, a tak předstoupil takový strejda, tedy vlastně pan Slezáček, aby řekl svůj názor a udělal tak celé výměně názorů rázný konec: "Děcka, já sem tam seděl doslova s otevřenou pusou a koukal jsem, jakého pěveckého výkonu jste schopni dosáhnout. Jistě se za tím skrývá obrovský kus práce. Kdybych měl co, tak před vámi smeknu, i když jste to moc nehráli. Ale za chvíličku začíná další představení a tak musíme tuto debatu bohužel ukončit. Jestli bych to mohl za všechny porotce shrnout jednou větou, tak snad: Musíme být poctiví, ale nemáme čas."

Bob Curkin

Po shlédnutí opery Magdaléna, jsem připravil rozhovor s člověkem, který po celou dobu představení seděl u piana. Takže držte si klobouky, začíná "palba" otázek na klavíristu. Kdo je autorem scénáře, tohoto díla?

-Všeho autorem jsem já! Hudby, scénáře, textu, režie.

A vaše jméno?

-Loula Karel.

Jak dlouho trvalo, než jste celý představení nacvičili?

-Bylo to od začátku roku.

Jak často jste se scházeli?

-V normálních hodinách hudební výchvy, to je jednou týdně.

Kolik hodin za týden?

-Jednu hodinu. Za každou tu třídu v tom zúčastněnou.

Kolik vás hrálo?

-Asi šedesát, čtyřicet herci, dvacet orchestr.

To byla premiéra?

-Ne to nebyla premiéra. Premiéru jsme měli v divadle pod Palmovkou v Praze.

Sklidili jste tam taky tak velký úspěch jako tady?

-Ano sklidili jsme velký úspěch, ale na premiéře většinou bývají rodiče, takže o to mě to tady těší víc, že od nezávislého publika jsme měli také takový potlesk. U rodičů se s tím jaksí počítá.

Přijedete příští rok zase?

-Pravděpodobně ano a pravděpodobně nastudujeme i nové dílo.

A protože pan Loula pospíchal po posezení s porotou, tak jsem ho nezdržoval a poděkoval za rozhovor.

-Saša Nedvědický-

Základním problémem hodnocení jednotlivých vystoupení je z mého hlediska fundovanost poroty.

Je třeba, aby tyto posty zaujímaly lidi, kteří se dokáží orientovat v problematice. Lidi, kteří mají dobrou vůli pomoci. Porota ve svých pohovorech musí mluvit o racionálních faktech konstruktivním způsobem a především není možné mluvit o něčem, čemu vůbec nerozumím. To působí velmi trapně.

Pokoru porota nemůže požadovat od jen od jednotlivých souborů, ale měla by ji mít především sama.

Nefundovanost poroty cítím s ohledem ke svému vystoupení v těchto pojmech: akustika, pohybová složka. Není možné, vyžadovat po čtyřicetiletém sboru v opeře, aby na scéně tančil a zároveň zpíval. Od toho je v opeře balet. Není možné od dvanáctiletých až čtrnáctiletých zpěváků požadovat tak zvaný: velký hlas. Mimochodem i velký hlas by měl v tak špatném akustickém prostoru své potíže.

Je sice hezké, že porota o těchto věcech vůbec něco ví, ale měla by si uvědomit, že orientovat se v této problematice chce poněkud víc znalostí.

Posazený hlas může od třinácti letého zpěváka požadovat jenom blázen. Všechny pěvecké sbory shodně tvrdí, že posazení hlasu trvá až pět let. Přesto se domnívám, že z hlediska hlasové techniky je vystoupení mých sólistů vyhovující a v daném okamžiku nemůže ani být lepší. To nechť raději posoudí publikum.

Odjíždím rozhořčen a očekávám ZMĚNY!

Karel Loula

PS: Nechci si hrát a nehraji si na velké umění, ale co je moc, to je moc.

JAK SPOLU LIDÉ MLUVÍ...

SLOVY. To jeden něco říká (slova) a druhý jej poslouchá (ta slova a jejich stavbu a skladbu a zvuk - a někdy i obsah). Pak poslouchající mluvícímu odpovídá (slovy, jejich stavbou, skladbou, zvukem, někdy i obsahem). Tak se pravidelně střídají. Musí se ale slyšet, aby si mohli povídat. Pak vzniká dialog.

MIMIKOU. To se dva potkají a na sebe se zatváří. Potěšeně, nepotěšeně, zamilovaně, otráveně, vztekle, radostně, udiveně, vyděšeně, soucitně, smutně... Oba se vidí a to, co vidí, vykládají do slov, do významů (je rád, nerad, nemá mě rád, potěšil se, raději by utekl, utekl...)

OCIMA. Jeden se podívá na druhého a ten druhý vidí, že ten prvý jej vidí a ví, že jej vidí rád, nerad, že se vylekal a raději by utekl.

TELEFONEM. Jeden vytočí číslo, u druhého zazvoní telefon a tak to (někdy) zvedne. Odpoví, neodpoví, říká: "Haló" a položí, nebo se bojí, aby to nepoložil ten druhý. I to se stává.

DOPSY. To má obrovské výhody. Partnera nejen nevidím, ale ani neslyším, ani mu nemusím odpovídat, dokonce se ani podepsovat! Mohu si

K večeru za námi zašel již výše zmínovaný a interviewovaný pan Loula se žádostí o otištění následujícího příspěvku:

pořádně rozmyslet, co řeknu (napíšu) a proč to řeknu (napíšu). Jsem sám sobě cenzorem. Jsem sám sobě zrcadlem. Má to i své nevýhody: adresát někdy i odepíše...

Když lidé spolu mluví, slyší se, mohou se sobě dívat do očí, ale mohou si to, co si chtějí říci, i jen myslet, a stejně si rozumí, i jen napsat, a stejně se nebojí, i jen zatvářit, a potěší se - pak nastává dialog. Jsme ještě schopni učit se umění dialogu? Zkusme to...

Saša Rychetský

Před každým představením vyjde na jeviště člověk, který hru a uvede. Snaží se to oživit nejrůznějšími vtipky, které, jak se zdá, sklízí úspěch. Ten někdo se jmenuje Jiří Široký a je to učitel chemie a biologie na našem ústavu. Během festivalu také fotí a nafoceně filmy potom vyvolává, a tak nebyl problém si s Jiřím Širokým promluvit ve dvě hodiny ráno ve fotokomoře na půdě naší školičky.

-Jak jste se dostal k moderování za čátků představení?

Jednoduše. Byl jsem přidělen jako řídící hlavního sálu a předpokládal jsem, že to k tomu patří.

-Baví vás to?

Tak co myslíte?

-Já myslím, že ano, podle toho, jak jsou diváci spokojení.

Tak asi máte pravdu.

-Čekal jste takový úspěch?

Nevím nakolik je to zasloužený úspěch a nakolik hraje roli to, že je tam spousta mých studentů.

-Vymýšlíte si předem, co tam bude říkat?

V duchu si udělám takovou kostku, a pak už to záleží na improvizaci.

-Co jiného děláte?

Starám se o rekvizity, a pak ještě občas fotím.

-Spíte taky někdy?

Občas jo. A teď bych zrovna šel docela rád spát.

-A půjdete spát?

Věřím, že ano.

Vypnul jsem diktafon, poděkoval za kratičkový rozhovor a nezbyvalo mi nic jiného, než sladoučkým a tichoučkým hlasem popřát: "Dobrou noc." Pan učitel mě ale stejně už neslyšel.

Petr Michálek

PĚTMINUTOVKA S JANEM BURIANEM

Jak se máte?

-Sssskv... No tak jde to.

Jaké jídlo máte nejraději?

-Já jsem vegetarián, takže všechno, co není od masa a nejradši mám špagety.

Jakou jste měl cestu sem do Ústí?

-Docela dobrou, postavil tam kus nový silnice. Potom přede mnou byly nějaký smrdící přístroje, kamiony, šlo to pomalu, ale potom to splynulo s krajinou,

takže mi to tak nevadilo.

Trpíte někdy taky nedostatkem spánku a co pro ti tomu děláte?

-Bráním se tak, že zastavuju, leju si minerálku na hlavu, běham kolem po silnici, abych neusnul, případně usnul a řídím se svými vzory svých kamarádů například Daniela Tipise, kterej, když u Devíti křížů spátl paneláky, tak zastavil a spal asi dvě hodiny.

Jak jste se dověděl o festivalu?

-Voni mě pozvali, organizační výbor.

Jak se vám festival líbí?

-Festival je skvělejší, hlavně to moje vystoupení, protože jiný jsem neviděl. Ale líbí se mi ta myšlenka, je to strašně fajn, že dneska se zakládají festivaly, protože lidi si myslí, že už nebudou žádný festivaly.

A co vaše domovníčení?

-Domovníčení se mi líbí, protože si začínám vážit toho prostředí, kde bydlím. Já totiž zametám v Martinským paláci v domu pážat a tak. A mám takovej pocit, že splývám s tou historií. Je to jako, že si někdo koupí barák akorát já má místo baráku koště a můžu tam zametat a bydlet a je to tam dobrý. Je to taková užitečná věc.

Co chystáte do budoucna? Vydat za knížku?

-O prázdninách se chystám na Island a potom napíšu Cokoliv o Islandu.

Díky za rozhovor.

-Saša Nedvědký-

Petr Michálek
Petře, dejte prosím do "DIFNOVINY č. 3" into
báseň: Jeto o taneční skupině Monsignore.

I tanečník
má
konečník

S pozdravem
Petr Mička

DOPC Drama si umyslel, že her na festivalu
je máto. Jeto vyznítko tlaří.

Dosledních pět minut života
pana Trubky

DOPC o posledních minutách života jednoho člověta

Tuto hru uvidíte po představení

Teda Dejte, jako sorry...

Kam si vás taktéž dovoluujeme pozvat,
už třeba jen proto, že se na této hře účastní
kromě dvou členů celá redakce DIFNOVIN

PROGRAM

Na dnešní den

Corso

Divadlo poesie 9. ⁰⁰	Sou. gym. Fr. Křížíka Plzeň
Motýli;	Sou. gym. Fr. Křížíka Plzeň
Něco z Kámásutry aneb	Sou. gym. Fr. Křížíka Plzeň
jak na to; Opilcovo dítě	Sou. gym. Fr. Křížíka Plzeň
Proč se lidi nemaj rádi 11. ²⁰	Rodinná škola Olomouc
O dívce Vasilce 12. ⁴⁰	Biskupské gym. Č. Budějovice
Ztráta třídní knihy 15. ⁰⁰	Sou. gym. ALTIS Praha
Dobré rady 16. ¹⁰	České r. gym. Č. Budějovice
Tři biblické příběhy 17. ⁰⁰	Biskupské gym. Č. Budějovice
Den v rodině 17. ³⁰	Rodinná škola Olomouc
Teda Petře, jako sorry... 20. ³⁰	Schola Ludus Ústí nad Labem
Posledních 5 minut života pana Trubky (po skončení hry Teda Petře, jako sorry)	PORG Praha

Na zítřek

Corso

Lektorování na	téma Babylon
Kadiš za Naomi Ginsbergovou 12. ³⁰	Státní gym. Jateční Ústí n. L.
Černé světlo 15. ⁰⁰	Soukr. gym. Havířov
Oksfort 16. ⁰⁰	Soukr. gym. Havířov
8 a 1/2 Gastona 17. ¹⁵	Sou. podnikatelská škola Kladno
Experiment pro dva 20. ³⁰	P. Žák a J. Michalcová

Činoherní studio

Procitnutí jara 20.³⁰